střelí, zdali když budou taky na dně, nevyjdou mi naproti, a zda je nepřejede auto tam u zastávky autobusů. A tak, abych se vyléčil ze svých trápení, jsem se sice vydal za kočkami, přikládal jsem si je na hlavu jako mokrý kapesník proti bolení hlavy, ale nakonec jsem zase kráčel alejí, zase jsem se musel otočit, a zase skrz brlinky plotu se na mne dívaly kočičí oči, pět kočičích hlaviček se dívalo tak dlouho na mne, až jsem zahnul na autobusovou zastávku a pak v autobuse jsem se zakutal do zvednutého límce, ponořil jsem se do sebe a vyčítal jsem si, jak jsem jen mohl opustit tak dojemná zvířátka, na která čeká mokrý večer, studená noc, kdy jedna kočka zakutaná do druhé dýchají si do tlapek a kožíšků, jedna druhou ohřívá a přitom sní o tom, zdalipak se vrátím, a když, tak aby už to bylo, protože kerské noci v zimě jsou dlouhé, nekonečně dlouhé i pro lidi. Někdy jsem byl tak zbědovaný z těch koček, že jsem si přál, abych nebyl ani já, ani ty kočky. Jedině o víkendu, když jsme byli s kočkami se ženou, jedině dvakrát týdně, kdy jsem v té kerské chatě spal, jsme všichni byli šťastni, ale i zvířátka věděla, že je neděle, že odpoledne odjedeme, už od poledne byla smutná, každé odpoledne, když jsem byl tady v Kersku, tak kočky věděly a jen na to čekaly, až si lehnu na kanape a přikreju se dekou, že to je jejich čas

siesty, že jedna po druhé lehne vedle mne, pod deku, těsně pod bradu ... ale v neděli ta zvířátka věděla, marně si lehala na palandu, věděla, že za chvíli odjedeme, a že je konec radosti. Ten čas jsem se dozvěděl, že každý myslivec, když zastřelí kočku v lese, tak když pak odřízne kočce ocas, za každý předložený ocas že dostane třicet korun. Trnul jsem, když se ozvala někde střelná rána, honem jsem ten čas vybíhal ven, a svolával jsem a počítal ty moje kočky, zdali někde jedna z nich neleží a myslivec jí neodřezává ocas. A taky ten čas jsem se dozvěděl, že krajem procházejí lidé, kaťouráci, jak se jim říkalo, že kupují koťata a kočky a kocoury, chytají ty, které nemají pána a nechají se chytit, aby za ně ve vědeckých ústavech v Praze dostali padesát korun za kus, kde se kočkám pak zarazí do hlavy počítací přístroj, který tiká a počítá impulsy a pohyby v mozkových kůrách. A to jsem neměl vědět, mně stačily ty střelné rány, mne ničila ta představa, že jedna z mých koček je odvážena do Prahy a pak za týden umírá s počítacím přístrojem v hlavě, protože taková kočka nevydrží takové vědecké pokusy a bádání. Kolikrát jsem nad ránem se probouzel, věděl, že už nebudu spát, a pak jsem měl mlhavý pocit, který se zpřesňoval v tikání, to byla ještě milosrdná vidina, vstal jsem a hodinky, které jsem si vždycky balil do šá-